

З СВЯТОМ, СЛАВНІ ДОЧКИ ВІТЧИЗНИ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 10 [652]

Субота, 8 березня 1980 року

Ціна 2 коп.

АКТИВНІ БУДІВНИКИ КОМУНІЗМУ

Сьогодні 8 Березня — Міжнародний жіночий день.

Нинішнє весняне свято відзначається в нашій країні в обстановці високого політичного і трудового піднесення, під знаком всенародної боротьби за втілення в життя історичних рішень XXV з'їзду КПРС, листопадового (1979 р.) Пленуму ЦК КПРС, гідну зустріч 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, успішне виконання планів завершального року десятиї п'ятиріччя.

Члени нашого Товариства з великим піднесенням і одностайним схваленням сприйняли програмну промову Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва на зустрічі з виборцями Бауманського виборчого округу Москви.

Вибори до Верховної Ради Української РСР і місцевих Рад народних депутатів, що відбулися 24 лютого ц. р., ще раз переконливо продемонстрували монолітну єдність і згуртованість радянського народу навколо Комуністичної партії і її ленінського Центрального Комітету, одностайну підтримку внутрішньої і зовнішньої політики КПРС і Радянської держави, плідотворної діяльності ЦК КПРС і його Політбюро на чолі з товаришем Л. І. Брежнєвим.

Серед обраних депутатів до місцевих Рад 48,3 процента становлять жінки. У їх числі кращі трудівниці підприємств і об'єднань нашого Товариства. Це, зокрема, бригадир закрійної дільниці Житомирського УВП Ірина Андріївна Бишук, майстер виробничої дільниці по складанню РПУ-2 Запорізького УВП Ніна Олександрівна Галушка, контролер тканини Білоцерківського УВП Світлана Олександрівна Чуприна та багато інших.

Радянським жінкам властиві висока свідомість, трудова і політична активність. Разом з чоловіками вони беруть гідну участь у творчій праці радянського народу. В нашому Товаристві жінки трудяться на багатьох відповідальних ділянках роботи — вони очолюють обласні відділи УТОГ, керують підприємствами, працюють заступниками директорів з виховної роботи, директорами, завідувачами, художніми керівниками Будинків культури і клубів, інженерами, майстрами і бригадирами.

Не один рік підряд виходить переможцем у Республіканському соціалістичному змаганні серед обласних організацій Товариства Житомирський облвідділ УТОГ, де головою О. Д. Тверська. От і за підсумками 1979 року облвідділ зайняв перше місце. І це не випадково. Олександра Дмитрівна багато сил і енергії віддає вдосконаленню стилю і методів роботи обласної організації УТОГ, організаційному зміцненню низових відділів, первинних організацій, культзакладів. Житомирський облвідділ постійно шукає і запроваджує нові форми і методи організаційної та культурно-масової роботи серед членів Товариства.

Уміло керують підприємствами Л. С. Герасимчук (Житомирське УВП), Л. М. Опалінська (Сімферопольське УВП), Н. П. Титова (Херсонське УВП) та інші. Багато душевної теплоти вкладають у проведення ідейно-виховної роботи в трудових колективах заступники директорів з виховної роботи в трудових колективах заступники директорів з виховної роботи Т. Г. Сезонова (ДВО «Електромагніт»), Л. О. Симаченко (Львівське швейне підприємство «Силует») та інші.

Чимало жінок успішно поєднують трудову діяльність на підприємствах і в об'єднаннях, в організаціях і установах Товариства з великою громадською роботою в складі партійних бюро, місцевих комітетів профспілки, бюро первинних організацій УТОГ. І в той же час вони залишаються добрими матерями, виховують дітей — наше світле майбутнє.

Великих вам творчих успіхів у праці, доброго здоров'я і великого людського щастя, дорогі жінки!

Серед кадрових робітників старанністю в праці на Лубенському учбово-виробничому підприємстві виділяється молода швачка-мотористка Тамара Христиненко. Вона досконало опанувала професією, домоглася присвоєння почесного звання «Ударниця комуністичної праці». Своє змінне виробниче завдання Тамара виконує на 105 процентів. Турбота про високу якість продукції — важливе завдання сьогоднішнього. Саме тому комсомолка включилася в боротьбу за присвоєння їй звання «Відмінник якості».

На знімку: Т. Христиненко.

Фото В. ВАСИЛЕНКА.

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ВОСЬМОЕ МАРТА

Март
всю землю
лучами ласкает,
Воробей прочирял:
«Весна!»

Почки вновь
на ветвях
набухают
верой в жизнь
все сердца
окрыла.

Я слагаю
весенние
строфы,

чтоб исчезли
с земли
навсегда

человеческих
бурь
катастрофы,

недоверие,
ложь
и вражда.

Пусть
дыханье
весны
утверждает
мир

в далеких
и близких

краях.
С женским днем
я тебя
поздравляю,

голубая
планета
моя!

Сергей АБАЗИН.
Одесская обл.

КРАЩІ МАЙСТРИ-ВИХОВАТЕЛІ

Розглянувши підсумки соціалістичного змагання між майстрами підприємств та виробничих об'єднань нашого Товариства за 1979 рік, президія Центрального правління Українського товариства глухих і Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств постановили присвоїти звання «Кращий майстер-вихователю» таким товаришам:

ГОЛОВАТЮК Любові Сергіївні — майстру Полтавського учбово-виробничого підприємства № 1

НИКОНЕНКО Надії Павлівні — майстру дільниці складання трансформаторів Запорізького учбово-виробничого підприємства

ПОГУЛЯЙ Ганні Петрівні — майстру швейного цеху Харківського учбово-виробничого підприємства № 2

ТАРАСОВУ Миколі Павловичу — майстру Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт»

ГРИНКЕВИЧ Станіславі Едуардівні — майстру Сумського учбово-виробничого підприємства

ГАВРИЛОВІЙ Антоніні Сергіївні — змінному майстру Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

Переможців республіканського соціалістичного змагання за звання «Кращий майстер-вихователю» нагороджено Почесними дипломами ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки та грошовими преміями.

Комсомолка Галина Джунь, яку ви бачите на цьому фото, працює швачкою-резервісткою пошиття спецодягу на Житомирському учбово-виробничому підприємстві.

Галина день у день виконує норми на 110—115 процентів, домагається високої якості виробів. Минулого року Г. Джунь вийшла переможцем у соціалістичному змаганні і нагороджена відповідним знаком.

До 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна комсомолка взяла підвищені соціалістичні зобов'язання і успішно справляється з їх виконанням.

Галина Джунь чуйна і уважна до людей, охоче допомагає товаришам по роботі.

Другим захопленням швачки-резервістки став спорт. У вільний час вона відвідує волейбольну та баскетбольну секції при Будинку культури.

Фото І. ТОЛОЧКА.

МАНДАТ ДОВІР'Я

Галині завжди подобалося шити одяг. Ще коли була зовсім маленькою, уявляла себе швачкою і вдягала ляльок у сукенки, виготовлені власними руками. А після закінчення десятиріччя без вагань пішла ученицею на Білоцерківську фабрику галантерейних виробів. Через рік їй було присвоєно третій розряд швачки-мотористки.

Минуло п'ять років як Галина Іванівна Леменова працює на Білоцерківському учбово-виробничому підприємстві. Чуйна до товаришів, працелюбна робітниця швидко здобула повагу і визнання в колективі.

Робітниця оволоділа рядом суміжних операцій, виборолла звання ударниці комуністичної праці, право здавати продукцію без перевірки ВТК. За успіхи в соціалістичному змаганні швачку нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання 1979 року».

Середній показник виробітку

норм Г. І. Леменової становить 126 процентів. У січні нинішнього року вона завершила виконання особистої п'ятирічки.

Тривалий час я працюю поруч з Галиною. Її любов до професії відчуваю щодня. Яка уважна вона до роботи, як радіє, коли все гаразд на дільниці, на підприємстві. Радіє з усім колективом, зі своїм чоловіком, котрий працює на УВП механіком.

Нинішнього року сталася важлива подія в житті Г. І. Леменової. Робітники, інженерно-технічні працівники і службовці одностайно обрали її депутатом Білоцерківської міської Ради народних депутатів.

Під час зустрічей з виборцями Галина Іванівна Леменова уважно вислухала їх накази і ніколи не докладає максимум зусиль, щоб вправдати високе довір'я.

Н. ГРУДКОВА,
швачка-мотористка Білоцерківського УВП.

Київська обл.

ВІДМІННИЦІ ЯКОСТІ

Минулого року галантерейній дільниці Львівського підприємства «Силует», яку очолює Віра Федорівна Парфенова, було присвоєно звання «Колектив відмінної роботи». Натхненні такою оцінкою, трудівниці текстильно-галантерейного цеху взяли на себе підвищені зобов'язання і успішно їх виконують. Особливо відзначаються ветерани підприємства Софія Солошкова, Ольга Дошак, Лідія Українчук, Ірина Довганик. Зразки самовідданої праці показують ткалі капронового полотна, орденоносці Антоніна Комарницька, Ольга Яцків, наставниці молоді Параска Некипелова, Урсла Нестер.

Нещодавно на відкритих партійних зборах підприємства інженер ВТК В. Шабатура дала характеристику виробам швейного цеху. Найбільшою похвалою заслужив виробничий потік № 9, на чолі якого стоїть ветеран «Силуету» Л. Шаміна. Швачки Ганна Синиця, Олександра Янус, Валентина Княжева, виконуючи норми, головний наголос роблять на якість. Чоловічі сорочки, виготовлені їх руками, користуються широким попитом у покупців.

Добру славу завоював п'ятий потік, яким керує комуністка, ка-

валер ордена «Знак Пошани» Ганна Петрівна Курилас. Цей потік шие сорочки зі Знаком якості. На підприємстві добре знають «Майстрів — золоті руки» Ірину Рогову, Віру Дерев'янку, контролерів Євдокію Делевіну та Ларису Оле-

ЖІНКА-МАТИ, жінка-трудівниця... Вона зігриває теплом і ласкою дітей, прищеплює їм найкращі риси радянської людини — відданість комунізму, працьовитість, моральну чистоту і благородство, готовність до захисту Батьківщини.

Багато славних жінок трудиться на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт». Це їхні ніжні і вмілі руки виготовляють реле РПУ, вимірвальні прилади, аудіометри та інші вироби, які випускає наше підприємство.

Сумлінно працює в лабораторії сурдотехніки учасниця Великої Вітчизняної війни, ветеран праці Марфа Тимофіївна Седова. На «Контакті» її знає кожен. Багатьом молодим допомогла ця жінка стати на правильний шлях. Вона постійно перевиконує виробничі норми, з особистим п'ятирічним завданням справилася за три роки і шість місяців.

Заслуженим авторитетом користується на підприємстві намотувальниця Ніна Степанівна Лугина. За три роки вона виконала п'ятирічку. Ніна Степанівна чуйна і уважна до людей, її цінують як керівника. Робітники, інженерно-технічні працівники і службовці КДВО «Контакт» виявили їй довір'я і обрали депутатом Мінської ра-

йонної Ради народних депутатів м. Києва.

Великих успіхів у праці досягла робітниця заготівельного цеху Віра Терентіївна Радзівська. Денні норми вона виконує на 120—135 процентів. Минулого року Радзівська перемогла у республіканському соціалі-

ВАМ — ЛЮБОВ І ВДЯЧНІСТЬ

тичному змаганні, їй присвоєно звання «Краща за професією».

Ольга Михайлівна Коваленко працює палітурницею у тарно-друкарському цеху. Вона — ударниця комуністичної праці, особисте п'ятирічне завдання виконала за три роки і шість місяців. Ольга Михайлівна бере активну участь у громадському житті, вона — голова первинної організації УТОГ. В цьому ж цеху працює друкарем В. В. Шведова, якій минулого року було присвоєно звання «Краща за професією».

За три роки і чотири місяці виконали особисті п'ятирічні завдання ударниці комуністичної праці, пресувальниця Ніна

Лаврентіївна Черненко, обробниця Марія Карпівна Портна з цеху пресування пластмасових деталей, слюсарі-електромонтажники Ольга Іванівна Прохоренко та Зінаїда Іванівна Борздуха зі складального цеху.

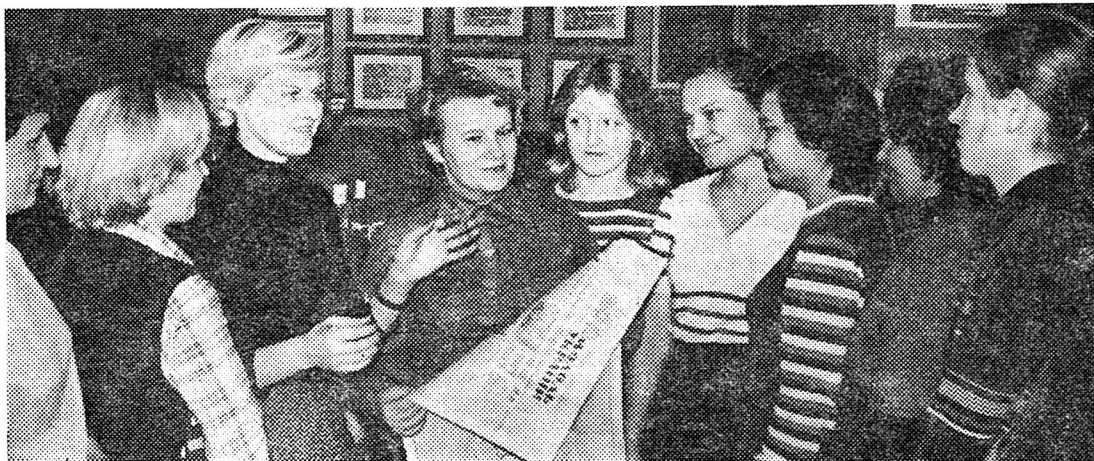
Понад двадцять років працює на КДВО «Контакт» Вікторія Нарцизівна Гальчинська. За цей час здобула шану і визнання як майстер своєї справи. Штампувальниця цеху вимірвальних приладів присвоєно звання ударниці комуністичної праці. Гальчинська виконує норму на 140 процентів при відмінній якості.

Перед у соціалістичному змаганні цеху литва веде Ніна Григорівна Садова. Вона достроково виконала п'ятирічне завдання, допомагає товаришам по роботі.

Можна назвати ще багатьох жінок, яким властива висока свідомість, трудова і політична активність, беззавітна відданість Батьківщині, які разом з чоловіками беруть активну участь у творчій праці і досягненні видатних звершень радянського народу.

В День 8 Березня хочу сердечно привітати наших славних жінок, побажати їм щастя, здоров'я, успіхів.

Н. НОВИЦЬКА,
секретар парторганізації
КДВО «Контакт».

Значну політико-виховну роботу проводить у трудовому колективі заступник директора Івано-Франківського УВП Клавдія Олексіївна Худіковська. У хвилини відпочинку вона часто запрошує робітниць на бесіду, розповідає їм про внутрішнє і міжнародне життя нашої країни, про трудові досягнення виробничих колективів республіки, області, кращих робітниць рідного УВП.

На знімку: К. О. Худіковська (в центрі) проводить чергову бесіду з трудівницями швейного цеху.

Фото М. ПАВЛОВСЬКОГО.

РОБІТНИЧИЙ ХАРАКТЕР

Біографія у неї звичайна, як і в багатьох інших трудівниць Конотопського учбово-виробничого підприємства. Після закінчення спецшколи, Тетяна Шейко прийшла ученицею, достроково оволоділа професією швачки-мотористки, склала на розряд.

А все тому, що спеціальність дівчині прийшлася до душі. Та й бути інакше, якщо біля тебе трудилася на той час така досвідчена і шановна всіма робітниця Ганна Бачал! Глянеш — очей не відірвеш! Гарно у неї все виходило: швидко, якісно. Вчилася і сама майстерності, переймала досвід.

На все життя запам'яталися дівчині напутні слова, які одного разу сказала їй швачка:

— Творчість твоїх рук завжди повинна бути красивою! А для цього потрібна увага і, звичайно ж, старанність. Тоді кількість і якість будуть крокувати в ногу.

Той, хто побував у краєзнавчому музеї міста Конотопа, мав можливість краще познайомитися з передовою робітницею. Тут, серед багатьох інших експонатів, можна побачити фотографію Тетяни Вікторівни Шейко. На її грудях сяє орден Трудової Слави III ступеня — урядова нагорода, якої вона удостоїлася за доблесну працю. І розповідь про неї...

Здається, зовсім недавно її вчили швейній справі, та не встигла оглянутися, як і сама стала наставницею. Багато її вихованців старанно працюють на підприємстві. Це — Галина Рудица, Олександра Забара. Людмила Немешкало, наприклад, виросла від учениці до бригадира, нині очолює один з колективів УВП.

На все життя Тетяні Шейко запам'ятаються перші дні 1980 року: швачка достроково виконала

своє особисте п'ятирічне завдання і трудиться нині в рахунок квітня 1981 року.

Майстерність, знання своєї справи — ось що стало основою досягнутих успіхів. Мине зміна — і результат очевидний: денне завдання виконано на 150—180 процентів.

Могло б бути й більше. Але ж протягом дня доводиться на декілька хвилин відриватися від своєї основної роботи, багатьом, менш досвідченим, давати практичні поради або в чомусь допомагати. Немає такої операції, якою вона не володіла б досконало!

Одного разу на прохідній Тетяну Вікторівну побачили не одну, як звичайно, а зі своєю дочкою — школяркою. Дівчинку, як і матір, зацікавила, захопила швейна справа. Всілася за робоче місце матері, ввімкнула машинку.

— Ось і зміна підросла, Тетяно! — жартуючи, говорили подружки. — Золоті, видно, руки у твоєї Наталки!

Мати знає: здібна у неї дочка, працює. Вже й спідницю для себе покріла, пошила новорічну сукню.

— Коли Наталка остаточно вибере професію, — говорить Т. Шейко, — вона обов'язково приїде в наш колектив. А наставницею у неї буду я, мати.

Клопотів у жінки чимало: сім'я, робота. Крім того, вона бере активну участь у громадському житті колективу підприємства — Тетяна Вікторівна — член місцевого комітету профспілки.

І скрізь вона встигає. Бо такий у неї склався характер: простий, робітничий.

В. ГАЙДУК.

м. Конотоп,
Сумської обл.

Високими виробничими успіхами зустрічають Міжнародний жіночий день — 8 Березня трудівниці Свлявського районного побутового комбінату, що на Закарпатті.

Напередодні свята особливо відзначилися в роботі члени нашого Товариства, правофлангові соціалістичного змагання, швачки Юлія Гулович (на знімку ліворуч) і досвідчений наставник молоді Олена Мишко.

На знімку: О. Мишко і Ю. Гулович підсумовують виконання денного завдання.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

БРИГАДА МАЙСТРА ПОВЖИК

Одним з кращих колективів на Чернігівському учбово-виробничому підприємстві є бригада, яку 21 рік очолює змінний майстер Парасковія Йосипівна Повжик. Цей колектив визнано переможцем соціалістичного змагання за минулий рік. Але, відверто кажучи, таких перемог на його рахунок немало.

З року в рік майстерність швачок-мотористок зростає. Всі 35 робітниць розробили свої особисті виробничі плани та соціалістичні зобов'язання на завершальний рік з урахуванням досягнутих раніше показників. Пункти зобов'язань конкретні, продумані. Здача продукції з першого подання, освоєння суміжної професії, економія сировини та електроенергії. А поруч графа, з якої видно, як же справляється людина зі своїм зобов'язанням.

Хороші показники мають уже в цьому році швачки М. Атрошенко та Г. Бабич. Перша, запланувавши виконати місячний план січня на 140 процентів, фактично виконала його на 143, друга — відповідно при зобов'язаннях 135 досягла 152 процентів.

У бригаді широко розгорнуто індивідуальне змагання за присвоєння почесного звання «Краща швачка-мотористка». Чотири

рази протягом минулого року цей титул завойовувала Л. Ф. Андреева, вслід за нею йшли швачка Н. І. Ісаєнко та майстер пошиття В. Ю. Лаврухін.

Колектив, завдяки зусиллям майстра, склався дружний. У цьому його сила і міць. 24 робітнички йдуть зі значним випередженням виробничої програми. Нещодавно рапортували про виконання своїх особистих п'ятирічок М. П. Самотяжко та Л. І. Сваткова.

Багато в колективі зроблено для того, щоб домогтися таких високих трудових досягнень. Протягом 1979 року бригада Парасковії Йосипівни тричі виходила в число переможців.

Великий внесок наставників В. М. Монако, А. Г. Кузьменко, А. П. Дорошенко. Свій багатий досвід і майстерність вони передають молодим робітницям Варварі Запороженко, Галині Коваленко, Вірі Черненко.

Багато часу, енергії вклала майстер П. П. Повжик, розкриваючи молодим виробничникам секрети професії. Авторитет керівника на висоті. Парасковія Йосипівна завжди пояснить незрозуміле, покаже як практично виконується та чи інша операція.

— У мене було багато учнів, — говорить керівник бригади П. П.

Повжик. — Особливо добре пам'ятаю Н. Овчаренко, М. Леоненко, Б. Марусенка. Характери у кожного з них різні, але я намагалася знайти індивідуальний підхід.

Майже кожного другого члена бригади нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання». Колектив пишається робітницею Ніною Іванівною Ісаєнко — їй одній з перших на УВП було надано право здавати готову продукцію без перевірки відділом технічного контролю.

Члени бригади уміють не тільки працювати на славу. У вільний час вони беруть активну участь в громадському житті — в роботі місцевого комітету профспілки, в бюро первинної організації УТОГ.

Ніну Марусик та Валентину Бабич до того ж можна побачити на клубній сцені — вони учасниці художньої самодіяльності обласного Будинку культури.

Підучи назустріч славному ювілею — 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна, бригада взяла підвищені соціалістичні зобов'язання: щомісяця виконувати виробничі завдання на 130—135 процентів.

В. ГРИГОРЕНКО.

м. Чернігів.

ЛЮДИ НАШОГО ТОВАРИСТВА

Піввіку на сцені

Клавдія Іванівна завжди вражала своєю працездатністю. Вона ніколи не відмовлялась від ролей, в кожен вносила своє, тільки їй властиве розуміння образу. «Нашим молодим акторам є чому повчитися у неї», — сказала про К. І. Бородіну перший режисер самодіяльного народного театру Одеського будинку культури Н. В. Коржинецька.

Із 70 років життя — півстоліття Клавдія Іванівна на сцені. Першою була роль у виставі «Чужа дитина». Тоді 20-річна К. І. Бородіна створила образ старої жінки. Згодом вона визнає, що на подібні ролі їй везло. І вони вдавалися. Напевно тому, що дуже любила театральне мистецтво, постійно працювала над собою.

З нагоди ювілею самодіяльної артистки в обласному Будинку культури недавно відбувся вечір-портрет Клавдії Іванівни Бородіної.

Щаслива, усміхнена сиділа вона у залі, пригадувала своє життя...

Їй виповнилося 16 літ, коли дівчина дізналася, що існує Товариство, яке об'єднує нечуючих. У вирішенні її долі велику роль відіграв колишній голова облвідділу Поляков. Він умовив дівчину поїхати вчитися. Мимоволі всміхнулася, коли згадала, як писала автобіогра-

фію при вступі і скільки було помилок на аркуші. Та Бородіна швидко подолала труднощі і невдовзі викладачі не вірили, що вона не чує. Тоді ж, у роки навчання, і полюбила театр.

Якось їй пощастило побачити виставу у виконанні глухих. Вирішила й собі спробувати сили на сцені. Отак і стала самодіяльною артисткою.

З великим захопленням члени Товариства переглядали того вечора кінокадри про Клавдію Іванівну Бородіну. Перед ними постала

артистка у ролях, зіграних нею за останні 20-річчя.

А потім К. І. Бородіна разом з М. Головаченком, А. Беловим, Л. Зайцевою виконали сценку «Модниця», уривки з вистав «Ювілей» та «Запорожець за Дунаєм».

Всі присутні на вечорі тепло подякували аматорці сцени. Ювілярку привітав директор виробничого об'єднання «Електрик» Г. В. Баранов, голова обласного відділу УТОГ В. І. Семенов, члени клубу «Ветеран праці» А. Н. Барський, Н. Смолевська, молоді учасники художньої самодіяльності, друзі. Вони говорили зворушливі слова, згадували епізоди з життя самодіяльного театру, з яким так тісно пов'язана доля Бородіної.

У житті кожної людини бувають дні, які не губляться в роках. У Клавдії Іванівни вони були також. Це тоді, коли одержувала грамоти, дипломи, медалі. Пам'ятає перший день навчання, своє перше робоче місце, перші мирні повоєнні дні.

Напевне ніколи не дарували одночасно Клавдії Іванівні Бородіній стільки квітів, як того вечора. І вона знову відчувала себе помілоділю, щасливою, сповненою сил.

Л. СРШОВА,
інструктор Одеського
облвідділу УТОГ.

На знімку: К. І. Бородіна.

ЕСТАФЕТУ ПРИЙМАЄ МОЛОДЬ

Багатолюдно було того вечора у Червоному кутку гуртожитку Кам'янець-Подільського УВП. Тут відбулася зустріч ветеранів праці з молодими робітниками та випускниками місцевої школи-інтернату для слабочуючих дітей.

Перед учасниками зустрічі виступив ветеран виробництва, директор УВП Г. Г. Мигаль. Він розповів, як змінилось підприємство за двадцять років — з примітивного цеху воно виросло в сучасне, механізоване виробництво з високопродуктивним спеціалізованим обладнанням, значно поліпшились умови праці і життя глухих трудівників за цей період. Для них збудовано прекрасний гуртожиток на 286 місць, кожного року робітники одержують квартири з усіма комунальними вигодами.

З інтересом слухали учасники зустрічі виступ ветерана праці, наставника молоді, майстра закрийного цеху С. О. Васильєву. В 1956 році вона поступила на виробництво ученицею. Після закінчення навчання залишилась працювати тут же, норми виконувала на 110—120 процентів. В 1967 році адміністрація і партійна організація доручили їй очолити комсомольсько-молодіжну бригаду

швейного цеху. Керований нею колектив неодноразово виборював призові місця в соціалістичному змаганні, одержував відповідні відзнаки.

Своїми спогадами поділились старший майстер швейного цеху Р. Ш. Білоголовська і заступальниця К. Атаманюк.

Від імені школярів виступила учениця О. Галкіна, яка сказала, що вона й її подруги М. Зюбровська та Л. Кононко вирішили після закінчення школи прийти працювати на підприємство, щоб здобути спеціальність швачки-мотористки, продовжити навчання у спеціальних вечірній школи робітничої молоді. Вона запевнила присутніх, що будуть працювати так, як працюють на підприємстві випускники їхньої школи С. Миколайчук, Т. Чорна, А. Васильєв, М. Кулик та інші. А вони — годять школи і підприємства.

Ветеранам було вручено пам'ятні подарунки.

На закінчення вечора відбувся концерт художньої самодіяльності.

В. ЧОРНОПИСЬКИЙ,
заст. директора з виховної
роботи Кам'янець-Подільського УВП.
Хмельницька обл.

Гуртожиток № 2 Чернівецького УВП по-праву носить звання «Гуртожиток зразкового порядку».

Це стало можливим завдяки ефективній діяльності ради гуртожитку, яка постійно дбає про дотримання чистоти і порядку.

На знімку: (зліва направо) вихователь гуртожитку Ніна Жижий, члени ради Філоміна Баш, Леоніда Козак, Марія Вінтоняк фіксують стан дотримання чистоти.

Фото М. ПОСИПЕНКА.

УРОЖАЙ ЗАКЛАДАЄТЬСЯ ВЗИМКУ

Надворі примхлива березнева погода, а в городній бригаді колгоспу імені Жданова кипить напружена праця — закладають парники. Серед правофлангових трудівниць нечууча Ганна Яківна Куштурська. По тому, як її руки вправно орудують реманентом на змільченні ґрунті, видно — має неабиякий досвід.

— Понад 20 років зразково трудиться жінка, — каже бригадир городників Марія Леонітівна Богутенко. — Я не знаю жодного випадку, щоб Ганна Яківна десь схилила в роботі, або полінилася. Погляньте: її турботами перетерта мінеральна суміш, що має лягти в городні рядочки, ніде ґрунечки не знайдете, все зроблено добротно, аби рівномірно розсіяти.

З подальшої розмови дізнаємося, — Ганна Яківна Куштурська при нормі для неї 75 людино-виходів, здійснила торік 187. Причому, щоденно перевищувала виробничі завдання.

На неї завжди можна покластися, каже майстер городньої справи комуніст Степан Іванович Яворський. І додає:

— Пам'ятаю, отак ранньої весни стояв погідний і лагідний ранок. Ми підняли рами на парниках, бо розсада ранньої капусти і молдавських помідор вже випиралась голівками в скло — могла запаритись, а самі ж пішли генератори виробляти землю під посадку ранніх овочів. Ганна Яківна теж

працювала на віддаленні. Десь під полудень зірвалася хурделиця з морозом.

Все пропало, думав, чимдуж поспішаючи до парників. А коли прибіг, то очам не повірив: рами опущені, ще й зверху вкриті мати, а ген вдалині тільки маячить, віддаляючись жіноча постать — Ганна Куштурська. Що то людина вболіває за загальну справу, колгоспне добро.

— Пам'ятаю, як її мати Фросина Іванівна, нині вже пенсіонерка, на совість трудилася в буряківній ланці, — розповідає голова виконкому сільської Ради народних депутатів Надія Олександрівна Міняйло. — А Ганна тоді десь училася в школі глухих. Було, приїде на канікули, за сапку і гайде допомагати матері. А тепер сама веде перед в овочівництві, одержує додаткову оплату.

— Сьогорічний січень видався занадто холодним, ми всього десять днів були на парниках, і всі десять днів Ганна Яківна була на роботі і зразково працювала, — каже Марія Леонітівна і показує нам парникові грядки.

Урожай овочів починається взимку, каже мудрість, от чому Ганна Яківна докладає зусиль аби левківські городники з честю виконали взяті соціалістичні зобов'язання завершального року п'ятирічки.

М. МИХАЙЛЕНКО.

Тульчинський р-н,
Вінницької обл.

ЮНІСТЬ.

Фотоетюд В. ВАСИЛЕНКА

СЛОВО ПРО НАЙДОРОЖЧУ ЛЮДИНУ

Наша мати росла сиротою, не знала батьківської ласки, але в її серці так багато добра, тепла, людяності. І все вона щедро віддавала нам, дітям. Виросло нас восьмеро. Найстаршому братові — 42 роки, наймолодшому — 24. Живемо ми в різних містах, маємо свої сім'ї, але щодня збираємося у матері. Інколи приїздимо всі разом і тоді настає справжнє свято для всіх.

Кожна людина впевнена, що її мати — найкраща. Ось так і я.

Вдячна їй за те, що віддала мене вчитися у Миргородську школу-інтернат. І хоч була далеко від неї, я завжди відчувала поруч її тепло. Тепер часто подумки раджуся з нею, думаю, як би вчинила вона на моєму місці. Спасибі тобі, мамо, за твоє тепло, за твої турботи, за безсонні ночі, за щедру на любов серце!

Н. НЕДАШКІВСЬКА-КАТАЄВА.

м. Миколаїв.

ТЕПЛО ЇЇ РУК

І в молоді, і в літні роки ми з однаковою вдячністю пригадуємо ласкаві руки матері, сповнені любов'ю очі, напутні слова... Величний образ матері ми проносимо через усе життя. У радісні chvíли він робить нас особливо щасливими, у хвилини смутку допомагає знайти душевний спокій.

У нашій країні жінка-мати оточена турботою і увагою. Конституція РСРП гарантує правовий захист, матеріальну і моральну підтримку материнства і дитинства, визначає оптимальні умови для повноцінного розвитку дітей.

Взявши на себе більшу частину турбот по вихованню підліткового покоління, наша держава надала жінці-матері можливість плідно працювати на благо Бать-

ківщини, брати активну участь у громадському житті.

У тяжкі воєнні роки жінки поряд з чоловіками захищали Батьківщину, залишившись в тилу — працювали на заводах і фабриках, в полі і на фермі. Вони одягали, годували воїнів, виховували дітей.

Видатний радянський педагог В. Сухомлинський відзначав, що в школі треба запровадити чотири культури серед учнів. Культ Батьківщини, культ матері, культ книги і культ рідного слова. Тільки тоді наше покоління виросте чуйним до всього доброго, благородного, чесного.

З. АНІКЕЄВА.

м. Донецьк.

МАТЕРІ

Було нас п'ятеро. На лаві
Гарцюють ніжки під вікном...
Ми виглядаємо нашу маму
В «діру», прохувану теплом.

Іде... Вона... Нема вже скуки.
Усі притомом ми до дверей.
Бере найменшеньких на руки
І гріє всіх теплом очей.

Мороз на стінах, сирі в хаті.
Нема коня. Далеко ліс.
Тепло і хліб у нашу хату
Великий Жовтень нам приніс!

Проїшли давно ті темні ночі,
Настали сонячні нам дні.
Цілую, мамо, зморшки, очі,
Цілую руки я твої.

Микола ДОРОШ.

ЧАРІВНА СИЛА МИСТЕЦТВА

Спільний творчий вечір поета, члена Спілки письменників України Б. Ластовенка і художника, лауреата премії імені М. Островського Г. Тишкевича, що відбувся на головному підприємстві «Електромагніту», став помітним явищем в культурному житті до- нечан, залишив незабутні враження і велике естетичне задоволення у нечуючих шанувальників мистецтва.

Девіз вечора «Співдружність» символізував творчий союз митців. Присутні дізнались, що під впливом поетичних образів Ластовенка народжувались твори художника і, як пензель Тишкевича надихав поета, підказував теми його віршів.

За короткі хвилини зустрічі поет і художник ввели учасників вечора в світ емоцій і настроїв, створили атмосферу причетності кожного до світу прекрасного. Високими ідеалами кохання й миру, праці й дружби був пронизаний кожний графічний і поетичний твір.

Б. Ластовенко прочитав декілька уривків з своїх віршів. Надовго запам'ятаються присутнім поетичні рядки «Атакуючий клас»:

«...Я — кровинка твоя, атакуючий клас».

Ми с «Інтернаціоналом»

виходим на вулиці,

І Ленин напишет потом, что

Донбасс

Не случайный район, а часть

революции...»

Б. Тишкевич продемонстрував свої картини, відтворені в слайдах. Глибоке враження справили полотна «Голуби», «З тими, хто вийшов будувати», «Колоски», «1917-й».

На закінчення, вдячні шанувальники поезії і живопису вручили майстрам мистецтва квіти і пам'ятні медалі з вигравіюваними рядками з поезій Б. Ластовенка:

«...Благодарю тебя, судьба:
Я словно пью живую воду,—
Все глубже познаю себя,
Все ближе к своему народу...»

Медалі, що їх одержали митці, ці своєрідні витвори мистецтва, були виготовлені висококваліфікованим слюсарем-інструментальником О. Шесторкіним.

Попереду нові зустрічі, нові імена... Ними багата наша земля, наше місто Донецьк.

Т. СЕЗОНОВА.

ТАЛАНТИ ТВОЇ, УКРАЇНО

ЧУДО В МАКОВОМУ ЗЕРНЯТКУ

Автором найменшої у світі мініатюри став житель міста Жмеринка на Вінниччині, заслужений майстер народної творчості УРСР Михайло Григорович Маслюк.

...Пасажирський поїзд, виринувши з темного тунелю, потрапив під яскраві промені сонця. Виблискують дахи вагонів, вікна, рейки. А там, вдалині за насипом, видніються освітлені сонцем пагорби, віддзеркалює голубинню воду в озері. Цей чарівний пейзаж ми розглядаємо... через мікроскоп. Неозброєним оком годі щось побачити: адже поїзд із 15 вагонів має довжину всього 0,6 міліметра. А за тунель служить отвір, зроблений у волосині. Причому, порівняно з розмірами поїзда він здається велетенським. Досить сказати, що в такому тунелі можна було б прокласти 150 пар рейок і вмістити стільки ж поїздів...

І все ж таки це не остання дивина умільця. Найвигрунтованішим його витвором останнього часу став крихітний паровоз, у тисячі разів менший за макове зернятко. Найбільший подив викликає те, що паровоз не просто вирізьблений з крупинки золота, а складений з багатьох деталей. Окремо виготовлялись шість пар коліс, тендер, кабіна, котел, труба...

«Найменший, єдиний у світі виріб» — такий напис під «Жмеринським паровозом» зроблено на виставі в Японії, де в ці дні демонструються досягнення радянських майстрів мікромініатюри М. Г. Маслюка та М. С. Сядристого.

Понад чотири десятиріччя вдосконалював Михайло Григорович свою майстерність. Ще в дитячі роки його полонила оповідь про легендарного тугульського «лівшу». Та «кування блохи» стало давно пройденим етапом для М. Г. Маслюка.

Ось, наприклад, виготовлена умільцем діюча модель фотоапарата завбільшки з горошину. Поряд — портрет, зроблений цим апаратом. Своєрідним творчим підсумком роботи жмеринського «лівші» за останні роки є виготовлена для виставки в Японії експозиція на зрізі людської волосини. 70 експонатів вмістилися на цьому «майданчику»: кремлівська вежа, монумент підкорювачам космосу, автобус, трактор, пилорама... До того ж експонати не «зависають» у просторі — навколо них видно і сквери, і алеї, і навіть вази з квітами.

Твори М. Г. Маслюка охоче беруть музеї і різні виставки. Робота умільця вже давно зацікавила вчених та спеціалістів у нашій країні і за кордоном багатьох галузей науки й техніки. Виготовленими ним інструментами користуються при виконанні найскладніших операцій нейрохірургів, а співробітники Інституту зоології АН УРСР одержали можливість вести дослідження нервової системи комах. Послуги «лівші» в нагоді й фізикам, металургам, електротехнікам.

Мікромініатюра — не єдине захоплення вчителя-пенсіонера. Він зібрав унікальну колекцію старовинних годинників, в якій «вдихнув життя». Вона доповнила галерею годинників, створених його фантазією й руками. Він грає на різних інструментах і сам пише музику, захоплюється поезією. В одному з віршів митець висловив своє кредо:

Я не прошу у життя

долголетия —

Уж как придется. Знаю лишь

одно:

За тридцать лет хочу прожить

стоletье

И сотворить, что на сто лет

дано.

Є. ЗАХАР'ЯШ.

Дарую...

Фотоетюд І. СВИДЕРА.

ЦІКАВІ БУВАЛЬЩИНИ

ПОРАДА

Один чоловік прийшов до видатного філософа Сократа порадитись: жени- тись йому чи ні.

— Хоч би ти не вчинив, все одно будеш жалкувати, — відповів Сократ.

ЯК ЗВАТИ ДРУЖИНУ

Композитор Бородин поїхав зі своєю дружиною за кордон. Під час перевірки паспортів на прикордонному пункті чиновник запитав, як звати його дру- жину. Бородин думав про щось своє, не зрозумів одразу запитання. Чинов- ник підозріло глянув на нього:

— Не знаєте, як звать дружину? В цю хвилину до кімнати увійшла Катерина Сергіївна. Бородин кинувся до неї:

— Катю! Ради бога, як тебе звать?

ПЕРША НАРОДНА АРТИСТКА

Звання народний артист республіки вперше було присвоєно видатній ар- тистці Малого театру Марії Миколаї- вні Ермоловій у травні 1920 року, коли відзначалося п'ятидесятиріччя її сцені- ної діяльності. Вшанування Ермолової пройшло дуже урочисто. Першим се- ред глядачів підвівся в залі й вітав артистку В. І. Ленин.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

— Куди ти поділа книжку по догляду за грудною дитиною?

— Вибач, дорога! Забарився на зборах...

Без слів.

У вихідний день на прогулянці.

Мал. І. БУТКА.

ІНДЕКС
60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального
правління Українського об'єднання глухих.

Наша адреса: 252150, Київ-150, МСП, вул. Червоноармійська, 74,
редакція газети «Наше життя». Телефон 27-21-80